

táncát, a méhkerékit is.

Az Elek melletti másik hagyományörző román falu, Méhkerék táncrendje a fesztiválon megjelenő román együttes, a *Conuna Codrului* (a név jelentése: az erdő koszorúja) figyelmét is felkeltette. Reméljük, hogy az improvizációra épülő, és a lány határozott vezetését megkövetelő táncokat sikeresen elsajátítják majd a román táncosok is, akik inkább a szigorú koreográfiai sorozatokhoz és a leánytáncosok „önállóságához” vannak hozzászokva.

Óriási tapsot kapott a román táncegyüttest is kísérő *Iedera* zenekar. A Bukarestből érkezett *Radu Csordás* énekessel olyan összhangot teremtettek, mintha már évek óta együtt dolgoznának.

A környék sváb táncait a *Nagykárolyi Német Tánc-csoport* elevenítette fel a háromnapos ünnepegsorozat látogatói számára.

A *Rekettye* néptáncsoport 1998-ban a károlyi tánc-házból „nőtt ki”. A helyi táncházak alakították meg, s ebben a törekvésben a magyar táncművészek igényesebb ápolása vezérelte őket. Most a budapesti *Timbura* zenekar kísértével Küküllő-menti táncokat láthattunk tőlük. Az előadáson már érződött az a magas fokú szakmai elvárás, amelyet Dankó Botond, a táncgyűttes fiatal vezetője a táncosok elé állított. Remél-

jük, hogy 1-2 éven belül megalakul majd az együttes saját zenekara is. Erre bízta a csoportot a Timbura prímása, Orbán László is, aki egykoron a székelyudvarhelyi táncházban muzsikált.

Külön színfoltot jelentett a Rekettye spontán fellépése a Polgármesteri Hivatal előtt, mely az utcaszínházak hangulatát idézte fel. Azért az utcán, mert idén nem jutott pénz az előző években sikeresen működő Folkszínpadra. Az együttes és népes közönsége arra szeretne volna felhívni a rendezők figyelmét, hogy a könnyűzenei produkciók mellett van igény a magyar, román és német hagyományokat külön színhelyen bemutató színpadra is. A kézműves foglalkozások és az esti tánc ház sikere ugyanis bizonyítja, hogy a közönséget aktív munkára hívó, folyamatosan zajló programok vonzóak a felnőttek és a gyerekek számára egyaránt.

Akik most lemaradtak a Rekettye műsoráról, azok ezt **november 13-án** bepótolhatták: ugyanis ekkor rendezték meg a színházban és a kultúrházban a **Nagykárolyi Táncháztalálkozót**. A következő héten, **november 20-án** pedig a **Kolozsvári Táncház-találkozó** keretében épülhetett tovább a Kolozsvárott tanuló nagykárolyi egyetemistáknak köszönhetően a két város közötti kulturális kapcsolat.

OLASZ FERENC IN AETERNUM

„Ne mondd a fényt árnyéknak, az árnyéket pedig fénynek”

2004. október 17-én nyílt meg *Olasz Ferenc* fotóművész (szül: 1943. január 1-én, Alsópáhokon) "In Aeternum" című vándorkiállítása a budapesti Szent István Bazilika Altemplomában. (Megtekinthető: dec. 5-ig.) A vándorkiállítást a nézők korábban már megtekinthették Tihanyban, Veszprémben és Révfülöpon is.

A megjelenteket Szabó Géza kanonok, plébános köszöntötte, majd a kiállításához méltó különlegesen szép és emelkedett megnyitó beszédet mondott Dr. Papp Lajos szívsebész professzor. A megnyitón közreműködött Maczkó Mária énekművész is. Tisztán csengő hangja ennek a tiszta képi világnak a visszatükröződése volt a hang és a szó varázslatos színeivel.

Ez a csodaszép kiállítás azonban túlmutat azon a nem kevésbé általános igényen (melyre a

kiállítások hivatva vannak), hogy gondolatokat ébresszen és esztétikai élményt nyújtson, -bár alapvető célja természetesen ez is. Hiszen Olasz Ferenc képei a művész emberi-lelki tisztaságát tükrözik, s több mint figyelemre méltóak! Sugallják ("ha van még kedv ez aljas világban" – idézet Adytól) az örök igényt a tisztaságra, a megtisztulásra!

Kiemelkedő, központi célja mégis egy nemesebb ügy szolgálata: a *daganatos gyermekek megsegítése*, egy alapítvány által, illetve a nézők adományai és a képek megvásárlása által. A nemes cél külön figyelmet érdemel, sőt nemes hagyományokat teremt, ezért akik tehetik, segítsenek!

A csodálatos fotográfiák megtekintése is páratlan élményt nyújt: impressziók hitről, Hazáról, szeretetről, az emberről.

Olasz Ferenc nem csupán fotográfus, hanem varázslatos tehetségű művész is! A tehetség maga megfjethetlenség, isteni adomány, mindig maga a csoda! A már földi valóságunkban jelen sem lévő őseink – akiknek már csak "szürke haja lebben az égen" - "genetikai tudása", mely bennünk lakik, párosul az angyalok, a szentek "üzenetével", az isteni szeretettel, áldott, ihletett pillanatokkal. Olyan pillanatokkal, amelyekre csak az igazi művészek hivatottak. (Az a bizonyos parányi szikra, mely hegyeket mozdíthat meg, csak őket érinti meg!) Ez a megfjethetlenség – e különösen összetett égi üzenet által – a lélekig hatol! Ebben a megfjethetlenség-ben benne van az, amit József Attila tudott a genetika csodájáról (s vele a legnagyobbak), melyet ő így fogalmaz meg:

*"Meggzóítanak, mert őék én vagyok már;
gyenge létemre így vagyok erős,
kí emlékszem, hogy több vagyok a soknál,
mert az őssejtig "vagyok minden őse..."*

Ezek a sorok villannak át gondolatainkon, érzelmeinken, amikor a történelem ihlette, a Hazáról beszélő képek, mint valami víziók jelennek meg fotográfiai formájában.

A bennünk élő "genetikai tudásunk" – magyarságunk – jelenik meg számtalan fotográfián, melyet József Attila e-ként fogalmaz meg:

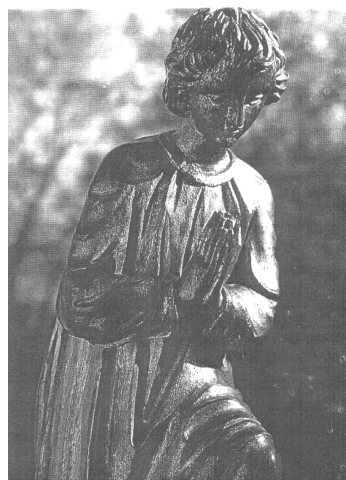
*"Én úgy vagyok, hogy már százezer éve
nézem, amit meglátok hirtelen,
Egy pillanat, s kész az idő egésze,
Mit százezer őse szemlélget velem."*

Ez tetten érhető Olasz Ferenc fotográfiáin. De őseink üzenetét fogalmazza meg József Attila így is:

*"Tudunk egymásról, mint öröm és bánat.
Enyém a múlt és övék a jelen.
Verset írunk – őök fogják ceruzámat
S én érzem őket és emlékezem."*

Részletek József Attila – Dunánál c. verséből –
Olasz Ferenc fotográfiai analógiájára.)

Őseink égi üzenete (és genetikai üzenete, mely bennünk kódolt), akik által a ceruzát, az ecsetet, a hangszert (vagy jelen esetben a fényképezőgépet a kezünkbe vesszük (ők "fogják" képletesen a József Attilai gondolattal), tükrözik a megfjethetlent, a csodát, Olasz Ferenc tehetsége által, művészete erejével! Sugároznak egy tiszta világot, egy tiszta forrásból – a fotográfus eszköztárával – a hitről, a Hazáról, az emberről a lélek üzeneteiről, a tisztességről, az Isteni szeretetről és az örök életről, mely volt, van és lesz, minden kegyetlen sorsforduló dacára is.

IN AETERNUM

(A kiállítás megtekintése mellett azonban nem hagyható figyelmen kívül egy szórólap, melyen olvashatjuk Mádl Ferenc köztársasági elnök úr "lírai vallomását", vagy Orbán Viktor volt miniszterelnök úr, a Fidesz Magyar Polgári Szövetség elnöke "ajánlását" Olasz Ferenc kiállításához, továbbá Makovecz Imre építőművész úr gyönyörű gondolatait, vagy maga Olasz Ferenc fotóművész "vallomás"-át. Mind a négy fejezet különösen szép gondolatokat tartalmaz, ezért szívből ajánlható mindenkinek a figyelmébe, melyet mellékelek.

Budapest, 2004. október 17.

Andrási Katalin

DUNAI ZOLTÁN KIÁLLÍTÁSA a Pesti Vigadóban (2003 szept.), és Miskolcon az Ady Endre Művelődési Házban (2003 okt.)

Érdekes festő mutatkozott be hazánkban, Dunai Zoltán személyében, aki ifjúkora óta külföldön él és Francia, majd Németországban lett híres "olasz festő".

Művein a karneválok maszkos világa elevenedik meg. Egy sosem volt, álomvilág reneszánsza, ahol egyetlen alak sem fedti fel az arcát. A maszkok azonban, melyek az arcot leplezik furcsa életet élnek. A ruhák és a környezet dús és gazdag szférájával szemben egy tömegkorszak realizmusát vetítik elénk, ahol mindenki egyforma. Hiába a szép, kecses alkat, hiába a finoman ívelt kecses kéz, az arc, a szem eltűnt. A karakter és a jellem egyetemesen maszkosított tömegkellékké vált. Mindössze az a különbség, hogy fehér, rózsaszín vagy bordó ruhában van, hogy csipkét, bársonyt vagy szőrmét visel.

Dunai Zoltán festményein ott jelenik meg az arc, ahol az egyéniség a jóság jegyeit hordozza. Nagyméretű Teréz anya portréja magán viseli a maszkosított világ minden fájdalmát. A szép, öreg női arc szomorú és megdicsőült. Úgy éreztem, midőn a keleti apácaruhás alakra pillantottam, hogy ő hordozza a maszkok mögé temetett világ minden fájdalmát.

A reneszánsz külsőségek fényét gyönyörű színekkel éri el. A kék a domináló, mely szinte a tűzománc ragyogását kelti. Ez a szín valóságos technikai bravúr. El tudna rajta az ember gyönyörködni, ha a maszk nem figyelmeztetné: vigyázat ez itt egy álvilág, álemberekkel, ahol csak a maszk valódi. Mindenkinek jut egy darab papírmasé a feje helyére. Csak Teréz anya arcának ezer ráncán tükröződik vissza Isten saját képére teremtett világa.

A kiállítások döbbenetét egy, a plakátok erőteljes hatásélményével megfestett képe még fokozta. Az iraki háború rémálmát felidéző kép egy sikoly, pedig a "győző, a győztes" karikírozott.

Dunai Zoltán nyugodt álomvilága egy beteg, rossz karakterű jelent leplez, ahol a csipkék egy pillanat alatt szöges dróttá silányulhatnak vagy

merevedhetnek, a bársonyból aknamező sarjad, a selyem ráncai a kiúttalanság labirintusát rajzolják körénk.

A művész elmondta, hogy Miskolcon született, és egyetlen külföldi sikernek sem örült annyira, mint annak, hogy szülővárosában is bemutatkozhatott. Régebben is jelentkezett, de elutasították. Hálás az Ady Endre Művelődési Ház igazgatójának Ládi Katalinnak, hogy az előzetes elutasítás ellenére helyet adott a kiállításnak.

Dunai Zoltán "a hazai képzőművészet külföldi reprezentálásáért" 2004. augusztus 13-án Igaz Magyarországotért kitüntetésben részesült a IX. Magyar Őskutatási Fórumon Miskolcon, a Bölcsész Egyesület odaítélése alapján.

Újabb műveivel 2004. december 11-én mutatkozott be Miskolcon az Adyban. A kiállítást 3 hétig tekinthette meg a közönség.

(Szerk.)

Világ-virága jelkép egy magyar rab utazóládáján
Svájceban a Sion vára kiállításon
(Fotó: Rónai Lászlóné)